

AKINEK VAN FÜLE, HALLJA...

2015. április 26.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Ki szereti az Úr Jézust közülünk? Itt kezdődik minden, amikor szerelemre lobban a szívünk az Úr iránt és megismerjük azt, aki minket szeretett a kezdetektől. Tudod-e azt – elgondolkodtam a héten –, hogy miben telik az Úr Jézus legnagyobb öröme benned? Gondolkodtál-e már ezen? Sokan a cselekedetekben próbálják megtalálni, hogy az Úr akkor majd jobban szeret engem, ha ezt meg azt kiegyenesítem az életemben. Igazság szerint akkor te a törvényben gondolkodsz. Akkor is szeret téged az Úr. De a legnagyobb öröme akkor van benned – kérlek, nagyon figyelj –, ha szerethet téged. Ha megengeded neki, hogy úgy szeressen téged, hogy minden feltételt félretesz, kitárod a kezéd és azt mondod, hogy Uram, itt vagyok, és most szeress engem. Mert Ő maga a Szeretet és Ő nem tud mást tenni, mint szeretni minket. Minden körülménnyel, minden negatív tulajdonságunkkal, minden rossz gondolatunkkal együtt. Ő szeret téged. És ezt ki akarja nyilvánítani. Ha ezt meg tudja tenni feléd, ha nem zárod el a szíved, akkor szabadul fel benne az öröm, hogy az életedben az lehet, aki lenni akar. Ő valóban szerethet téged, mert Ő maga a Szeretet. Ha kitárod a kezéd és azt mondod, hogy Uram, itt vagyok, szeress engem. Tudod, mi fog következni? Elkezd kiárasztani feléd a szeretetét oly módon, hogy ez a szeretet elkezd majd gyógyítani téged, elkezd a problémáidat a megoldások felé sodorni, szinte viszi abba az irányba a megoldásokhoz. Ha kell, felcsókol a földről téged, kihoz a sárból, és kihoz a porból ez a Szeretet. Ha megengeded, hogy Ő szeressen téged. Mert Ő maga a Szeretet. Sokan elfeledkezünk erről és ezért küszködősek az útjaink az Úrral. Ezért verejtékezünk és ezért izzadságszagú a közösségünk az Úrral, mert nem engedjük meg, hogy Ő az legyen az életünkben, aki lenni akar. Ő akkor tud felszabadult lenni az életünkben, ha megengedjük neki, hogy szabadon szeressen minket és nyilvánítsa ki a szeretetét az életünkben. Nyilvánítsa ki a megoldásait. Az Ő szeretetéből fogja tenni, ugyanis ez minden vágya, hogy te még jobban megismerd az Ő szeretetét, ahogy az Efézus mondja, meggyökerezzünk, és alapot vegyünk ebben a szeretetben. Ez fogja lánggra lobbantani a szívedet, semmi más. Ha máson alapszik a közösséged, akkor mindig meg fogsz botlani. Ebben vagy abban, de nem kösziklára épült akkor a közösséged Istennel. Amikor valaki így kitárja a kezét [mutatja a felemelt, széttárt kezeket] és azt mondja, hogy szeretlek téged, tégy velem, amit akarsz, én vagyok a Szeretet. És én nem tudok mást, csak szeretni téged. Ez egy nagyon kiszolgáltatott helyzet, állapot abban a tekintetben, ha az ember így kitárja a kezét, akkor bántások és sértések is jöhetnek. Gondolj csak bele. Jézus, aki kitárta a két kezét a világ felé és a keresztre feszítették. De ez volt Isten szeretete. Odaadta Őt a világért. A világ minden bűnéért. Ez volt Isten szeretete, a két kitárt karja a kereszten, és mit tettek vele? Odaszegeztek a keresztfára. Így kellett lennie. Istennek meg kellett mutatni a szeretetét a világ felé. Engedd, hogy a szíved

felolvadjon, hogy megolvadjon, hogy minden fal, amit az ellenség oda épített, hogy magad megvédelmezd, mert annyi bántást kaptál az életben, [leomoljon]. Erről szól, hogy beburkolózzunk egy védőbúrába. A szeretet nem tudja úgy átjárni a szívünket, ahogy Isten szeretné. Engedd meg, hogy megolvassza a szívedet az Ő szeretete. Ez az alapja mindennek. Ugyanis visszaadta a szabadságodat, amikor megváltott és kimentett a sátán kötelékéből. Isten azt kérdezi, hogy most már, hogy szabad vagy, akarsz-e engem úgy szeretni, ahogy én, szeretlek téged? Látod, megvan a szabad akaratod. Akarsz-e engem viszontszeretni úgy, ahogy én szeretlek téged, feltételek nélkül? Leteszed-e úgy az életedet értem? – kérdezi az Úr –, ahogy én letettem az én életemet térted? Ez már az Úrral való együtt járásnak egy magasabb foka, mert amikor az Úr szerelmébe bekerülünk, amikor újjászületünk, akkor csak azt érezzük, hogy egyszerűen máshol vagyunk. Rögtön nem azt keressük, hogy mit tehetünk érted, Uram? Ez természetes dolog. Az ember először egy kicsit megerősödik ebben, hogy őt feltételek nélkül, mindennel együtt elfogadva szeretik. A világ nem ilyen. A világ hibákat keres bennünk, köztöködik, kárhoztat, szemünkre hány mindent, még azt is, amit nem tettünk. Sorolja a hibáinkat, a bajainkat. Isten szeretete nem ilyen, hanem egy elfogadó szeretet. Azt mondja, hogy én úgy szeretlek, ahogy vagy, és ha együtt megyünk, akkor jobba leszel az úton, mert elváltozol dicsőségről dicsőségre, hitről hitre. A szeretetem változtat el majd téged, de először meg kell ismerned ezt a feltétel nélküli szeretetet. Hagyod-e, hogy ma az Úr szeressen az Igéjével? Megengeded-e neki? Megnyitod-e ma a szíved? Ha megteszed, akkor előbbre leszel, mert az Ige megszólal, az Ige fog szolgálni hozzád és feléd. Mert az Ige él. El ne felejtjük, hogy be ne zárjuk a szívünket, amikor Ő szól.

Ma erről szeretnék szólni az Igében, hogy Ő szól, és mi meghalljuk azt. Ez lesz a mai tanítás címe: Akinek van füle, hallja. Annyira fontos téma, hogyha erre jobban figyelmezzünk, a jövőben gyökeresen meg tud változni majd az életünk jó irányba. Ha kicsit jobban ráhangoljuk a fülünket a szellemi hallásra.

A János evangéliumban Jézus tanít minket erről a szeretetről. Azt mondja itt az Igében:

JÁNOS 14,23.

23. Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és benne lakozást veszünk.

Látod, Isten kiket keres? Akik viszont tudják Őt szeretni. Így kezdi: ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet. A múltkor szoltunk erről, hogy most már nem a törvényt keresgetjük, nem a kőtáblák törvényei szerint élünk, mert a szívünkre lett írva az Ő szeretete és azzal minden parancsolata. Azt mondja, hogyha valaki szeret engem, ha tényleg szeret engem, ha felébredt a szívében ez a szeretet, az Énekek énekében van írva, hogy fel ne ébreszd ezt a szerelmet, amíg Ő nem akarja. Sok ember nem kívánja megismerni Istennek a mélységes szerelmét, mert még nem merte megnyitni magát annyira, hogy valóban megérintse. De ha valaki keresi és elkezdti vagy meri viszontszeretni így az Urat, akkor azt mondja Jézus, hogy ha valaki szeret engem, az megtartja az én beszédemet. Figyeld meg, a szeretetnek egy következő foka jön: Az én Atyám szereti azt. És ez nem az a szeretet, amit az elveszettek felé kimutatott Jézus, amikor az egész világért meghalt. Írja a Biblia:

JÁNOS 3,16.

16. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mindenkiért odaadta. Az elveszett világot úgy szerette, hogy a megváltás árát kifizette. Az alapmegváltás csomag, az alapszeretet csomag. E felett van egy másfajta szeretet, amiben lehet növekedni, a lakozó szeretet. Amikor az Isten eljön a szívedbe, mert hívtad, mert elfogadtad a megváltásodat, és azt mondja, hogy az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál, és benne lakozást veszünk. Ez már egy magasabb megjelenési formája lesz az Ő szeretetének, amikor azt mondja, hogy ez a szív keres engem. Ez éhezik engem, és ide beköltözők. Azt mondja Isten, itt lakozást veszek, mert itt keresnek engem, itt vágnak engem. Isten nagyon vágyja ezt a lakozást velünk, az emberrel, az elveszett emberrel, akit megváltott. Nem tudjuk el sem képzelni, mennyire kívánczik utánunk a Szellem. Féltékenyen vágyódik utánunk. Féltőn szeretően vágyódik utánunk. Odaadjuk-e magunkat erre a közösségre? Ez az a lakozó szeretet, amit mindannyiunknak meg kell ismerni, és minden nap jobban és jobban megismerhetjük, ha odaadjuk magunkat erre. Ez egy közösség. A lakozó szeretet, hogy ahhoz megyünk, és benne lakozást veszünk. Ez akkor történik, hogyha valaki az szeretetével megérinti Isten szívét, akkor az Atya elkezd őt még jobban szeretni, még jobban kijelenteni magát. Ugye így írja: megtartja az én beszédemet, és az én Atyám szereti azt. Ez egy magasabb fajtájú megnyilvánulása annak a szeretetnek, ami után mindannyiunk szívének sóvárognia kell, hogy kitárjuk. Ekkor lesz növekedésünk az Úrban. Ez a lakozó szeretet, ez közösséget kíván az emberrel. Közösséget, ami azt jelenti, hogy Ő szól, és te meghallod azt. Amikor te szólsz, akkor te mielőtt kinyitnád a szádát és kimondanád, Ő már meghallotta azt, írja az Ige. Mielőtt szólsz, Ő már tudja, mit akartál mondani. Ismeri a gondolataidat, ismeri a járásodat, a fekvésedet, az ülésedet, mindent tud rólad, és mindezzel együtt szeret téged. Ez a mi Istenünk. Ne legyen soha kárhozzátásod előtte, mert a kárhozzátás vissza fogja fogni a hitedet, és a bátorságban való odajárulásodat, ahhoz a szent helyhez, a kegyelem királyi trónjához, ahonnan a segítséged érkezik. Szerettedben legyél, és a szeretetben örvendezzél. Az Ő szeretetében. Ha a hitünket 24 órában figyelmeztetjük, hogy Isten nem a kárhozzátások Istene, hanem a szeretet Istene, kijelenthetjük, hogy kegyelmet kegyelemre halmozunk az életünkben. Ő a bőséges kegyelem Istene. Kiárasztotta a kegyelmeit az életünkre. Megsokasodik a kegyelem az életünk felett. Nagyon sokszor figyelem az embereket, hogy egy dologért jönnek általában Isten elé, vagy egy gyógyulási téma, hogy szeretnének meggyógyulni, vagy valami családi probléma, vagy anyagiak. Egy bizonyos helyzet van, és akkor felnéznek az égre, hogy hol vagy, Istenem? Isten megsegíti őket. Aztán többre nem vágyakoznak. Nincs további vágyakozás a szívükben. Azt hiszik, hogy Isten olyan, mint amikor valami problémamegoldó versenyre megyünk be és azt mondjuk, hogy na, ez már megoldódott, most már megyünk tovább az életben, és ugyanúgy élünk tovább, mint addig. De velünk ez nem így lesz. Mi megismerjük ezt a szeretetet, meggyökerezünk ebben a szeretetben, tovább épülünk ebben a szeretetben. Olyannyira, hogy ennek a szeretetnek a hordozói leszünk és utána a világ felé el tudjuk vinni, hogy amikor a másikkal beszélünk, akkor az Isten szeretete meg tudja érinteni a másik szívét. A világ éhezik. Ugyanis van az ember szívében egy hely – Isten teremtette –, amit semmi más nem tud betölteni, csak Ő maga. Semmi más. Amíg az ember ezt meg nem találja, addig nyughatatlan az életben. Addig keresi itt is, ott is, mindenfelé. De azt a helyet csak Isten tudja betölteni, mert saját magának teremtette és nem adja senkinek. Nem tudja a szívünket semmi más megelégtetni, csak Isten szeretete. Ezért nagyon fontos megismerni ezt a szeretetet, hogy békességben, megnyugvásban tudjuk lenni, hogy megismerjük, hogy valóban békességben van a mi hajlékunk. Gondtalan lakozást és nyugalmat ad nekünk. Csak az Ő szeretetének megismerése által megy. Ez még a múltkori tanításhoz volt zárógondolatként.

Most fogunk rátérni, amiért ma összegyülekeztünk, hogy amikor a tanításunk végére érünk, a füleinkkel jobban halljunk, mint előtte, hogy hogyan is megy ez? Jézus a magvető példázatát tárta a tanítványok elé, és amikor a magvető példázatára került a sor, a tanítványok nem értették azt. Azt mondták, hogy Uram, magyarázd el nekünk ezt a példázatot, mert nem értük azt, hogy mit is takar, mit is akar mondani? Ekkor az Úr Jézus valami nagyon figyelemreméltót mond. Mondd, kérlek, hangosan: *Szeretem az Igét, mindenek felett van az életemben. Ámen.*

MÁRK 4,24-25.

24. És monda nékik: Megjegyezzétek, amit hallotok: Amilyen mértékkel mértetek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást adnak néktek, akik halljátok.

25. Mert akinek van, annak adatik; és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.

Amikor az ember először ezt olvassa, akkor ösztönösen fölébred benne az a gondolat, hogy ez mintha igazságtalanság lenne. Ha az embernek van valami kicsije, azt is elveszik tőle? És ha van neki, akkor még adnak hozzá? Hol van itt Isten igazságossága? De igaznak kell lennie, mert Jézus szavai. Ekkor érdemes rajta elgondolkodni mélyebben, hogy mit is értett Jézus ezen akkor? Hogy akinek van, annak még adnak hozzá. Sőt, még bővítködni fog. Akinek meg nincs, attól még az a kevéske is, amije volt neki, az is elvétetik. Miről beszél itt Jézus? Megtudjuk, ha az előtte levő verset olvassuk, hogy minek a vonatkozásában beszél.

MÁRK 4,23.

23. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja.

Jézus azt mondja, hogy ha valakinek van füle a hallásra, akkor hallja. Mert ha nagy mértékkel odavetjük a lényünket arra, hogy halljunk, akkor olyan mértékkel fogunk hallani. Ha kicsi törekvésünk van, hogy Istentől halljunk, ha csak keveset hallottunk eddig, akkor az a pici, amit addig vettünk szellemben, azt is el fogja lopni az ördög tőlünk.

Ennek a megvilágításában beszél itt Jézus, hogy akinek van, annak még adatik, és amilyen mértékkel mérjük ezt a hallást, olyan mértékkel adják nekünk a ráadást. Ez a hallás kimondhatatlanul fontos, hogy még ráadást is kapjunk. Nemcsak amit eddig kaptunk Istentől, hanem még ez után ráadások jönnek az életünkben, szellemi hallás tekintetében. Ugye a fejünkön itt kétoldalt van mindnyájunknak fülünk. Jobb és bal oldalt. Jézus nem mondhatta, hogy akinek van füle, mert itt mindenkinek van, nem erről a fülről beszélt, tudjátok? Itt kint mindannyiunknak van két füle, jó esetben. És hallunk is vele. De Jézus nem erről a fülről beszélt. Mert akkor nem mondta volna, hogy akinek van füle, mert akkor legtöbbünk fül nélkül járna, de nem erről beszélt. Valami másfajta fülről beszélt. A szellemi emberünknek, a belső emberünknek is van füle. Pontosan úgy, mint a külsőnek. És az azzal való hallásról beszél itt Jézus és erre hívja fel a figyelmet, hogy ezzel a füllel hallani kell. Akinek van ilyen füle, belső füle, amivel hall, az meg fogja hallani Isten királyságának a titkait. Ebben a fejezetben ugyanis Jézus Isten királyságának a titkairól tanít. A Máté evangéliumban ugyanezt a történetet olvashatjuk el, és meg is tesszük, mert egy kicsit bővebben fejtí ott ki Jézus. Erről szeretnénk több világosságot nyerni. Amikor Jézus mondja, hogy ha valakinek van füle a hallásra, az hallja, akkor arra utal, hogy tudatában vagy-e annak, hogy amikor szavakat hallasz, akkor az mögött mindig van egy üzenet? Van, aki csak a szavakat hallja meg, kívülről, hogy, hű de jó volt ez a prédikálás! Tetszett neki, felvillanyozta, de amikor megkérdezed, hogy mit kapott belül a szívében, akkor ott nem sokat hallott. Az üzenetet nem hallotta meg benne, csak a szavakat hallotta. Ilyenkor vissza kell menni újra és újra addig,

amíg a mélyére nem tudunk menni annak, hogy mi is volt Jézus üzenete ebben az igerészen? Mit akar nekem átadni? Mit kell meghallanom? Mert ezzel a belső füllel meg kell hallanunk valamit, ami még nincs itt. Csak akkor tud bekerülni a szívünkbe, ha a belső fülünkkel meghallottuk azt. A hit hallásból van. De melyik hallásból? A belső fülünk hallásából. Nagyon kell törekednünk arra, hogy ez nyitva legyen. Hallhatod százszor az Igét ezzel a külső kagylóval, de ha valahol el van zárva, hogy bemenjen a szívedbe, mert a belső füled nincs nyitva, akkor nem kerül be. Ez a hallás, amiről Jézus beszél, alapvető fontosságú az életünkben. Ezért fogjuk nézni az igeverseket.

MÁTÉ 13,12-17.

12. Mert akinek van, annak adatik és bővülködik; de akinek nincs, az is elvétetik tőle, amije van.

13. Azért szólok velük példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek.

Hogy lehet, hogy hallanak a fülükkel, és mégsem hallanak? A belső fülük nincs nyitva. Így aztán nem is értünk.

14. És beteljesedjék rajtuk Ésaías jövendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjeteik:

15. Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

Létezik ilyen, hogy valaki a belső füleivel nem akar valamit meghallani? Egyszerűen bezárta magát. Papolhatsz nekem, amit akarsz, én akkor is úgy akarok hinni, ahogy én akarom. Ahogy én elgondolom, az úgy van és kész. Akkor az Ige nem fog az illetőn, hiába prédikáljuk azt reggeltől estig. Erről beszél itt Jézus. A szíveddel csak akkor fogsz érteni szellemi dolgokat, hogyha a szellemi füleddel meghallottad azt. És meg ne térjenek – ez lesz a vége – és meg ne gyógyítsam őket. Jézus összefüggésbe hozza ezt a szellemi hallást a szívünk megértésével és a gyógyulásunkkal is. Nagyon fontos, hogy kielezzük a szellemünk füleit a hallásra. Mert az Úr szól hozzánk és nekünk meg kell hallani azt. Ahogy folytatja, ebben veszünk vigasztalást.

16. A ti szemeitek pedig áldottak, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak.

Te jelentsd ki bátran, hogy az én szemeim boldogok. Mondd velem: *Az én szemeim boldogok, hogy látnak. Az én szemeim boldogok, hogy látnak. És az én füleim, hogy hallanak. Így még adatik nékem, és bővülködöm Isten országának kijelentéseiben.*

Ez a beszéd, mert miközben olvassuk az Igét arról, amit Jézus tanít, szinte az Igével együtt kell lüktetnünk, és amikor a Jézus a szánkba adja a szavakat, azonnal meg kell ragadni és vallani, hogy ez rám igaz. Az én szemeim igenis boldogok, az én füleim igenis áldottak, mert hallanak, és így meghallom, amit Ő mond és így megértem a szívemmel, és így meggyógyulok minden betegségeből. Minden tévedésemből ki tudom igazítani magam, mert az Ő kegyelméből Ő szólt hozzám és én meghallottam azt. Nagyon nagy kincs van itt elrejtve. Dicsőséget adunk Istennek.

17. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, amiket ti láttok, és nem látták; és hallani, amiket ti hallotok, és nem hallották.

Nagyon kiváltságos helyen vagyunk mi, mert az Úr a jót a legvégére tartogatta. Mint a kánai menyegzőn is, amikor elfogyott a boruk, és az a bor, amit Jézus csodatevéséből vittek a násznagy elé, az a legjobb volt. Azt mondta: a legjobbat a legvégére tartogattad. Így van ez Isten országában, hogy minket, akiket a finisbe helyezett, a legjobbakat tartogatta a legvégére. Mondd magadról, légy szíves, hogy a legjobbakat tartogatta a legvégére. Ha azt gondolnád, hogy nem vagy megfelelő Isten számára, tudd meg, hogy a legjobbakat tartogatta a legvégére. Legyél büszke rá, hogy az Úr téged kiválasztott itt, az idők végén arra, hogy vedd fel a stafétát és vidd a hírt és fuss be a finisvonalra az örömmel.

A Jelenések könyvében is olvashatunk arról, hogy beszél erről a hallásról. Kicsit másképp van már, mert ott Jánosnak jelenik meg egy nyílt látomásban és a hét gyülekezetnek hoz üzenetet, akik Kis-Ázsiában voltak abban az időben, mint létező gyülekezetek. De a mai gyülekezetekre is vonatkoztathatjuk azokat a figyelmeztetéseket és tanításokat, amiket ott árad az Úr Jézus az apostolnak a Szellem által. Érdekes, hogy minden egyes gyülekezetnél egy közös üzenet mindig az volt, hogy akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek. Ezt minden esetben hozzátette Jézus a legvégén. Azt jelentette, hogy nem mindenki hallja meg. Mi olyanok vagyunk, akik meghalljuk. Mert van fülünk a hallásra és tudjuk, hogy fontos ez. Figyelmezzünk erre, hogy ezekkel a drága belső füleinkkel, amit az Isten adott arra, hogy az Ő szavát meghalljuk, igenis figyelmezzünk és meghalljuk azt. Ezt a Jelenések 2-ben mondja a 7. 11. 17. 29.-es versekben ugyanezt. Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek. A 3,6.13-as versekben újra és újra megismétli és felhívja a figyelmünket, hogy ez olyasmi, amit meg kell hallanunk. Csak azok fogják hallani, akiknek van fülük erre a hallásra. Jézus a mennybemenetelét követően a Szent Szellem által tud szólni a gyülekezeti Testéhez. Amíg itt a földön járt, a tanítványokhoz beszélt, addig Ő maga mondta, hogy meglássátok, hogy miként halljátok. Amikor a mennybe felment, onnantól kezdve küldött nekünk egy csodálatos segítőt és most, a mai napon a gyülekezeti Testben Ő szól a Gyülekezethez. Ezért mondja a Jelenésekben, hogy mit mond a Szellem a Gyülekezetnek. Most már nem az Úr Jézus személyesen áll és mondja a tanítványoknak, hanem a Szent Szellem, a Szentháromság harmadik tagja szól a Gyülekezeti Testnek. Benne neked és nekem. A Szellem fog szólni. Nézzük meg, hogy miket szól a Szellem?

JÁNOS 16,13.14.

13. De mikor eljön Ő, az igazságnak Szellem, elvezet majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.

14. Ő engem dicsőít majd, mert az enyémről vesz, és megjelenti néktek.

Ez egy nagyon fontos feladata a Szellemnek pontosan azért, hogy soha ne tévelyegjünk. A Szent Szellem egyik feladata a földön, hogy a szenteket vezesse az igazság ösvényén. Se jobbra, se balra el ne hajoljatok. Mindig az igazság ösvényének a közepén legyetek, és erről a Szent Szellem visel gondot, mert Ő az, aki elvezet benneteket. Nézzük, hogy hogyan teszi? Mert nem magától szól – így folytatja. Ebből kiderül, hogy a Szent Szellem szól. Mert Ő kiveszi a részét. Nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall. Ezt a Szent Szellemről írja a Szentírás. Azokat szólja, amiket hall. Honnan hallja? A trónteremben az Atya és a Fiú közösségében, amiket ránk vonatkozólag ott hall. Azt közli velünk. Közli a szívünkben. Ezeket nekünk meg kell hallani. Vigyázzatok, miként halljátok! És halljátok meg, amit a Szellem szól a gyülekezetnek! Elgondolkodtató. Mondhatjuk-e, hogy hallunk a Szellemről? A bekövetkezendőket megjelenti néktek. Egy keresztény nem tudatlan a jövőjét tekintve, mert amit tudnia kell a holnapról, azt a Szent Szellem megjelenti neki, ha meghallja azt.

A mai mondandómnak az egyik célja az, hogy egy kicsit felgerjesszem benneteket azt a kívánságot, hogy jobban kell hallanotok Istentől, mint eddig. Ez mindannyiunkra igaz. Nekem is hallanom kell, neked is jobban kell hallanod Istentől, mint eddig. Ebben van a növekedésünk. Ebben van az előremenetelünk Istennel. Ez mindannyiunknak rendelkezésére áll és Isten nem kivételez, hogy az egyikhez többet szólna, mint a másikhoz, mert akkor igazságtalan lenne. A Szent Szellem folytonos szolgálata, hogy szólja, amiket hall és megjelenti, és megjelenti, és megjelenti. Kérdés, hogy te megragadod-e azokat? Meghallod-e azokat? Ha nem vagy megelégedve magaddal, akkor el kell csendesedned jobban és meditálnod kell az Ő Igéjén. Gondolkodnod, elmélyedned, pontosan ezekről az Igékről, ahol a hallásról tanít, mert ebben van az a mag, amit ha elvetsz a szívedben, akkor az növekedni fog és gyümölcsöt terem. Mert az Ige ilyen természetű, hogy mag formájában a szívedbe kerül és gyökeret ver alul és gyümölcsöt terem felül. Ez tehát a mai célkitűzésünk, hogy eltökéljük magunkban, hogy nem leszünk olyan gyülekezet, aki a sötétben botorkál, hanem tudakozódunk Istentől a szívünkben és hallunk. Amit Ő szól, az előbbre visz minket. Valaki azt mondja, hogy manapság már nem szól Isten. Mint ahogy sokan mondják, hogy manapság már nem gyógyít Isten, és próbálják lelaposítani nekünk Isten áldásait, meg letörölni a színről. Ma már nincs ilyen. Manapság nem szól már Isten a tanítványaihoz. Az régen volt, annak idején, amikor az első apostolokkal járt Jézus. Ez azért nem igaz, mert megírja a Biblia, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ha akkor az apostolok meghallhatták azt, hogy kelj fel és menj el az Egyenes utcába, és tedd ott a kezed Saulra és ő visszanyeri a látását, és ebből egy hatalmas apostola lett az Újszövetségnek. Ezek így konkrétan nincsenek megírva az Írásokban, hogy holnap hova kell mennem. De a Szent Szellem közli velem, ha én igyekszem Őt meghallani. Amikor Ő szól, és én azt meghallom, akkor nekem minden napom Isten akaratának a beteljesedésében van, gyümölcsstermésben van. Ilyen részletességgel nincs megírva az Írásokban, hogy mit kell tennem. Ezeket Ő szólja nekem és neked. Ezért nagyon fontos ez a hallás, amin mindannyiunknak munkálkodnunk kell a nap 24 órájában. Rajta kell lenni a figyelmünknek. Isten szólt és én azt megragadtam, és meghallottam. Dicsőség legyen Istennek ezért.

Szeretném, ha tudnátok, hogy Istennek minden Igéje aranybetűs – szoktam mondani. De vannak részek, és ez egy ilyen rész lesz, amit külön arany keretbe bekeretezve tartok a szívemben. Be van keretezve, annyira, de annyira nagyon fontos. Az egyik kedvenc részem, ahol Isten felfed valamit, amit ha meghallunk, megtudunk és elsajátítunk, akkor az felemeli az életünket. Egy felhajtóerő lesz. Minél mélyebbre akar lenyomni minket az ellenség, ahány törekvését ránk teszi úgy, mikor a labdát a víz alá nyomod, minél mélyebbre nyomod a labdát, annyival magasabbra jön elő az a labda a víz alól. Figyelted? Próbálsz lenyomni a labdát a víz alá, és nyomod, nyomod, már egész lent vagy az alján, már azt hiszik, hogy ez a labda már nem jön föl többet. Mi történik? Fölmegy a labda és kiugrik a vízből és olyan magasan megy föl, hogy csak nézed. Miért? Mert nagy volt az ellenerő, a felhajtóerő. Isten Igéje ez, az Ő hatalmas felhajtóereje, az Ő nyomása felemel minket minden nehézség ellenére. Annál magasabbra, minél inkább próbálkozik az ördög. Csak az Ige tudja elvégezni. Ezt a részt, ha megértjük, így leszünk. Feljebb emel minket. Pál így szól a tanítványokhoz:

1KORINTHUS 2,1-16.

1. Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiaim, nem azért mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét.

Azt mondja itt Pál, hogy jöhetne elétek bármilyen bölcsességgel, egyház tudománnyal rendelkező professzorok, szólhatnának ékesszólással, nagy bölcsességgel, de nem épülnének belőle, ha nem Isten adta azt nektek, hogy azoktól elhangozzék.

1KORINTHUS 2,1-16.

2. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak tiköztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.

Azt mondta Pál, nekem minden más megszűnt. Nekem csak ez az egy létezik. A Jézus Krisztus, mégpedig a megfeszített.

3. És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg köztetek.

Kérdezhetnénk, hogy Pál, micsoda megvallás ez, amit itt teszel? Amikor az ember elismeri a valóság helyzetét, és valóban voltak erőtlenségek Pál életében és voltak olyan részek, amikor a félelem megpróbálta őt elrettenteni Isten akaratától, de nem tudta. Az, hogy a félelem szelleme körbevesz minket és az, hogy megadjuk magunkat annak a félelemnek, és az visszafog minket Isten akaratától, két külön dolog. A félelem igenis megkísértette Pált. Az életére törtek nem egyszer és nem kétszer, de ez nem tartotta vissza attól, hogy Isten akaratát bevégezze az életében. Nem azt mondta, hogy nincs félelem az életében, hanem azt mondta, hogy én nem félek, nem adom meg magam. Nagy rettegés volt ott a szellemben. Rengeteg minden történt körülötte és mégis megjelent közöttük. Nem tartotta vissza mindez, hogy elmondja nekik Isten Igéjét, ahogy küldetett. Nézzük, hogy hogyan volt ez?

4. És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben, hanem Szellemnek és erőnek megmutatásában állott:

Pál szólhatott volna bölcsességben is, mert igen tanult volt. Emberi bölcsességben is szólhatott volna, de nem tette, mert megtanulta, hogy van egy másfajta szóolás. Van egy szóolás, amit a Szellemnek és erőnek megmutatásában hoz elő Isten, amikor az Ő Igéjét szóljuk. Az Evangélium hirdetésében van ez. Ami Istennek ereje és Istennek bölcsessége, minden hívő számára. Pál ezt a beszédet szolta. Nézzük meg, hogy miért? Pál folytatja. Azért teszem ezt, hogy én ebben az egyszerű isteni üzenetben szólok hozzátok és nem emberi bölcsességnek hitetésében.

5. Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.

Ne ott álljon, hanem Isten erején nyugodjék. Mondd ki nekem, kérlek szépen, mondd ki teljes meggyőződéssel: *Az én hitem Isten erején nyugszik.*

Te megismerted Isten erejét, és a te hited azon alapszik, bárki bármit mondhat bölcselkedéssel, téged az el nem távolít attól. A te hited Isten erején nyugszik, mert neked ki lett jelentve Isten ereje az életedben. Nagyon nagy különbség hallani bölcselkedő prédikációkat. Egy célja van az illetőnek, hogy megmutassa, hogy ő milyen bölcs. Ki kíváncsi rá, ha bölcselkedünk? Nem erről szól az Evangélium. Az Evangélium arról szól, hogy van egy, aki az Ő bölcsességét közölte velünk, hogy bölcsességül lett minékünk. Ebben a bölcsességben élhetünk és meghallhatjuk és élhetünk Vele. Pál azt mondta, hogy ezt a bölcsességet pedig a tökéletesek között szóljuk. Ha megnézed az eredetét, akkor látod, hogy nem arról szól, hogyha tökéletes lettél, akkor hallhatod, hanem az érett korúaknak. Tehát azoknak, akik Krisztusban fölnövekedtek, azoknak szól ez a bölcsesség, mert azok hallják meg. A csecsemők még nem fogják felfogni.

6. Bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fedelmeinek bölcsességét;

7. Hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, melyet az idők kezdetén elrendelt Isten a mi dicsőségünkre;

Istennek elrendelése volt az idők kezdetén.

Titkon elrejtett bölcsessége van Istennek, elrejtve önmagában, a Krisztusban, a te életedre vonatkozólag, és ezeket a titkon való bölcsességeket szólhatjuk. Nézzük meg, hogy miként szólhatjuk! Ha ezek szellemiek – és Isten Szellemében vannak elrejtve –, akkor csak a szellemünk foghatja fel azokat. A világnak nem tudja Isten megjelenteni, és nem is akarja, mert az elme számára feldolgozhatatlanok ezek a titkon való bölcsességek; ezeket csak a szellemünknek tudja Isten kijelenteni az Ő Szellemé által. Erre egy szellemi nyelv adatott, melyet a nyelvek imája során használunk. A nyelveken való szólás által van lehetőségünk meríteni ebből a bölcsességből. Ezért nagyon fontos, hogy a szentek komolyabban vegyék, és rendszeresebben gyakorolják a nyelvek imáját: aki nagyobb mértékben akar részesülni a titkon való bölcsességből, szorgalmasabbnak kell lennie a nyelveken való szólásban.

„Mi Isten akarata az életedre?” Sokan azt válaszolják erre a kérdésre, hogy „őszintén szólva, fogalmam sincs.”. Ahhoz, hogy megismerd az Ő akaratát, illetve hogy megjelentse neked a titkon lévő, elrejtett dolgokat, időt kell töltened Vele. Fontos tudni, hogy Ő nem előled, hanem az ellenség elől rejtegeti az akaratát, hogy az nehogyan idő előtt kitudódjék; nehogyan ellentérek készüljenek, melyekkel meg tudna minket lopni. A világ elől van elrejtve! Ahogy az Ige is írja: senki nem ismerhette a világ fejedelmei közül a bölcsességet.

1KORINTHUS 2,1-16.

8. Melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát:

A bölcsesség e világ fejedelmei elől van elrejtve, de előled nincs! Számodra kimeríthető a Szellem által! Isten dolgait szellemileg lehet megragadni. Az Ő Szelleméből átadni dolgokat a te szellemedbe. Ez viszont szellemi hallást igényel, s az ehhez szükséges fülről beszél Jézus a következő versben:

9. Hanem, amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak.

Vannak ilyenek. Az ember szeme, füle – a test részei – ebben a fizikai birodalomban képes tájékozódni, de azokat, amiket Isten nekünk készített, ezzel a szemmel nem lehet látni, s ezzel a füllel nem hallható. Az embernek szíve fel sem foghatja, miket készített az Úr az Őt szeretőknak, amíg Isten nem közli velünk! Isten fel akarja fedni előtted azt a csodálatos birodalmat, amit már elkészített neked. Ez a birodalom létezik, valóságos, de az érzéki ember számára felfoghatatlan! Csak a szellemi ember tudja megérteni.

10. Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Szellemé által: mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.

Isten tehát nem tartotta titokban az Ő dolgait. A kérdés csak az, hogy te megragadtad-e azokat? Jársz-e bennük? Meghallottad-e, megláttad-e azokat? A szíved megértette-e azokat? Mert nekünk kijelentette, előlünk nem titkolja el, és a maga idejében megjelenteti az Ő akaratát, hogy abban tudjunk járni. Nekünk Isten kijelentette az Ő bölcsességét a Szellemé által! Látod, milyen fontos a Szent Szellemmel való közösség? Az Ő Szellemé által fogja kijelenteni a titkokat, mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is! Ő az, aki ismeri Istent teljességében! Mi pedig úgy ismerhetjük meg Isten ránk vonatkozó dolgait, hogy a Szellem közli velünk. Ehhez viszont szükséges betöltekeznünk és közösségben lennünk Vele.

11. Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek szelleme, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Szellemé.

Az a kérdés, hogy ismerjük-e magunkat? Az elménkkel soha nem fogjuk tudni teljesen megismerni és megérteni magunkat. A legtöbb ember gondolkodik; az eszével próbál boldogulni, sikerre jutni, és ha nem sikerül, elkeseredik. De hol lehet megismerni az ember igazi dolgait? Az ember szellemében! Oda van beírva minden. Isten odaköltözött. Mi Isten képére lettünk teremtvé, és ahogy Isten dolgait a Szent Szellem, úgy az ember dolgait az ember szelleme ismeri. Csodálatos, ha ez a két szellem elvegyül – vagyis ha az ember szelleme befogadja a Szent Szellemet –, és a két szellem eggyé lesz! Képzeljük el, hogy két üvegből öntünk vizet egy pohárba! Az egyik üveg a mi szellemünket, a másik a Szent Szellemet jelképezi. A pohárból levő vízről meg tudod mondani, hogy melyik a Szent Szellem, és melyik a te szellemed? Nem! Elvegyültek! Így vagyunk mi egyek a Szent Szellemmel! Minden közlését, rezdülését képesek vagyunk felfogni, ha megtanulunk figyelmezni a szellemi birodalomra. Ez óriási elhívás és kihívás is egyben! Törekednünk kell arra, hogy az életünk egyre nagyobb gyümölcsöket teremjen a szellemiekben!

1KORINTHUS 2,1-16.

12. Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istenből való Szellemet; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.

Miért adta nekünk Isten a Szellemet? Hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk! Nemcsak odaadta nekünk az Ő ajándékait, hanem azt akarja, hogy meg is ismerjük azokat. Az Ő akarata az, hogy ez tudatosuljon benned, és hogy megtanulj az Ő útjain járni. Nincs több titka előttünk, mert azok fel lesznek fedve a Vele való közösségben a Szent Szellem által! Isten csak e világ fejedelmei előtt titkolta, s titkolja a mai napig mindazt, amit nem kell tudniuk.

13. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Szellem tanít; szellemiekhez szellemieket szabván.

Pál azt mondja, hogy ne emberi bölcsességből akarjunk prédikálni, mert az nem visz előbbre! A Szent Szellem az igazi tanító! Ő tanít, és ad olyan beszédeket a szádba, ami a másik épülésére lesz. Ha azokat a beszédeket szólod, amelyekre a Szent Szellem tanít, a szellemi birodalom mozgásba jön! Hogyan tanít? „Szellemiekhez szellemieket szabván.”

Amikor újjászületsz – és bekerülsz ebbe a birodalomba –, a megértésed még nagyon kicsi arról, mi is történt valójában: minden elvégeztetett; minden a tiéd; örökös lettél! Isten dolgainak a drága örökségébe kerültél, örökostárs lettél Krisztussal! Mit jelent ez? Milyen hatalmad van? Azt mondja Isten, hogy „csak gyere velem ezen az úton, fogd a kezem, és figyelmezz a szellemiekre”!

Tudnod kell, hogy van egy olyan hallás, amely segítségével szellemben képes vagy felfogni, amiket Isten készített neked. „Ahogy a legapróbb szellemi dolgot megérted, csak gyere velem tovább! Én még csatolok hozzá, egyre többet és többet! Szellemieket szellemiekhez építek az életedben, és egyre nagyobb lesz benned a szellemi tudás. Kerülj velem közösségbe! Ne a világra figyelmezz, hanem az én szellemi birodalmamra! Ott lesznek ezek kijelentve neked.” Ez a Szellem munkája! A Szent Szellem tanít minket; le van írva. Ezt úgy teszi, hogy a szellemiekhez még további szellemieket szab. De ha figyelmen kívül hagyod azt, amivel kapcsolatban egyszer már megértést kaptál a szívedben, akkor nem fogja tudni hozzászólni azt a következő láncszemet, amit szeretne, hogy megértsél, és épüljél általa.

Isten csak az éhező szíveket tudja megelégtetni, azoknak tud kijelentést adni a szellemi birodalomból. Azt akarja, hogy a szemeink meglássák, a füleink meghallják, és a szíveink megértsék azt. Az a célja, hogy megértsük: miénk a gyógyulás, és a betegség nem osztályrészünk! Jézus azt mondja, hogy ha ezt megérti a szívünk, meggyógyít minket, de ha bezárjuk a szívünket, nem tud rajtunk segíteni! Ezek után nincs jogunk azt mondani, hogy Isten akarata volt, hogy egy adott személy betegségben maradjon. Ha az volt Isten akarata, hogy a Fiát betegség törje össze – ez le van írva –, akkor minket miért akarna sújtani már betegséggel?

Látod ezt? Így kapcsolódnak egymáshoz ezek a láncszemek: egyik megértésből jön a másik. Az Úr szellemiekhez szellemieket szab – ez alatt ezt kell érteni. Például, ha meghallgatsz egy tanítást – ami egy adott témát jár körbe –, és megértést veszel belőle, akkor jön a Szent Szellem, és elvisz téged egy másik területre, ami felől szintén megértést kapsz, és így épül benned szépen – lépésről lépésre – a szellemi tudás. Ha eltelik úgy egy év, hogy intenzíven keresed Istent, azt fogod észrevenni, hogy már nem az vagy, aki tavaly ilyenkor voltál. Másként fogsz látni dolgokat.

Rájöhetsz arra, hogy régen rosszul csináltál valamit, nem jól álltál valamihez, s bár lehet, hogy ezzel kapcsolatban már sokszor figyelmeztettek bizonyos személyek – családtag, rokon barát –, az emberi bölcsesség nem hatott rád, nem ért semmit! Amikor a Szellem szólja azt neked – és meghallod a szellemed füleivel, vagyis beengeded a szívedbe –, és az szellemi tudássá válik, azt soha többé senki el nem veheti tőled! Az oda be lett építve! A Szent Szellem azt akarja, hogy erre az ismeretre jussunk el! Ilyenkor az ember egybeépül azzal a tudással, ami arról az isteni személyről szól. A tudás által egybeépülünk Istennel! Ez az epignoszisz szó, ez egy csodálatos szellemi tudás. Megismered Őt, és abban, amit megismertél belőle, egybeszerkeszt vele Isten. Az a tied! Senki veheti el tőled! Őbenne vagy abban a tudásban, és tudod, hogy senki nem téveszthet meg. A Szent Szellem tanít, szellemiekhez szellemieket szabván. Így igaz, ahogy le van írva! A kérdés az, hogy teszünk-e azért, hogy ebben épüljünk?

1KORINTHUS 2,1-16.

14. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Szellemének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy szellemileg lehet azokat megérteni.

Ez egy nagyon-nagyon szomorú dolog. Amíg csak a fizikai síkon történő dolgokra összpontosítunk – például hogy néz ki valaki, mit mondott a másíkról –, vagyis csak arra figyelünk, ami látható, hallható, tapintható, addig nem tudjuk megfogni Isten Szellemének a dolgait! Addig olyan, mintha nem is mondana nekünk semmit! Ezért van az, hogy sokan – az érzéki emberek – nem hallanak Istentől; a külvilág magára vonja a figyelmüket!

Az az igazság, hogy semmi különbséget nem találunk egy újjászületett, és egy üdvösséggel még nem rendelkező érzéki ember életvitelében, életminőségében. Pedig az egyik az Úré, a másik meg a világé. Akkor miért lehet ez? Azért, mert az érzéki ember meg nem foghatja Isten Szellemének dolgait! Nem képes rá, mert azok bolondságok néki! „Mekkora jelenléte volt ma jelen az Úrnak! Hogy áradt a kenet!” Az érzéki embernek fogalma sincs, hogy ilyenkor miről beszélsz, és igazából elmagyarázni sem lehet! Még azzal is nehéz erről beszélni, aki már benne van a szellemiekben, mert lehet, hogy a Szent Szellem másképp fog veled közölni dolgokat, mint a többi szenttel. Ezt a szótárat a Szent Szellem építi veled! Ez köztéd és a Szent Szellem között van! Nagyon meghitt, bensőséges dolog.

Ha az Úr közöl veled valamit – például kaptál egy álmot –, arról csak te tudhatod, hogy pontosan mit jelent! Azt te kaptad, és a Szent Szellem neked fogja kijelenteni. Ezért annyira fontos ez a közösség a Szent Szellemmel! Ez a kulcsa, alapja a sikeres keresztyén életünknek.

Tehát az érzéki ember nem foghatja meg Isten Szellemének dolgait, mert azok bolondságok néki. Meg sem értheti – képtelen feldolgozni –, mivelhogy csak szellemileg lehet azokat megítélni! Ezeket csak akkor értheted meg, ha már belementél a szellemi birodalomba – és megtapasztaltad, milyen a szellemi hallás, látás, érzékelés. Addig érzéki ember vagy, és minden, ami az Isten dolgaival kapcsolatos, bolondság néked. De mi már nem tartozunk közéjük, mert felnövekedtünk! Ti – akik itt vagytok – éhezitek az Igét, és tudjátok, hogy ez egy folyamat, amely során növekszünk Benne! Hálát adunk Istennek, hogy figyelhetünk arra, hogy ne ilyenek legyünk!

A Zsidó levél nagyon ügyesen tájékoztat arról, hogy lehetünk járatosabbak ebben a szellemi birodalomban – mert ez a célunk, ugye? Jól kell tudnunk tájékozódni a szellemiekben. (Szólt valamit a Szent Szellem? Biztosak lehetünk benne, hogy Ő szólt?) Ha nincs kétségünk afelől, hogy az Úr szólt hozzánk, meg kell ragadnunk a Szellem dolgait! Ez kulcs a sikerhez.

Mit mond az Ige a Zsidó levélben? Megint itt találjuk az „érettkorúak” kifejezést. Az a célunk, hogy „érettkorúakká” váljunk, de ez nem megy egyik napról a másikra!

ZSIDÓ 5,14.

14. Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, akik érzékeiket a gyakorlat során kifejlesztették a jó és a rossz megkülönböztetésre.

Kik az „érettkorúak?” Azok, akik az érzékeiket a gyakorlat során kifejlesztették a jó és a rossz megkülönböztetésére. Az életünk egy út, és ha elvéted, tovább kell menni! De ne kárhoztasd magad! A Szent Szellem mindig fogja mondani, hogy „ez az út, ezen járjatok”. Elvéttetted? Akkor mentsd fel magad, és menj tovább! Az úton járva fognak kifejlődni ezek a szellemi érzékeléseid: fogod tudni, hogy mi van az Úrtól, és mi az, ami nem tőle van. A gyakorlat során mélyül el az Úrral való kapcsolatod.

Ha csak egyszer meríted be a szellemi birodalomba a hőmérődet, akkor nincs viszonyítási alapod. Vissza és vissza kell menni abba az imaszobába: a Szent Szellem a múltkor szólt a szívemhez, és én most visszamegyek oda, és figyelmezek, hogy mit mond nékem. Bemegyünk az imádság helyére, akkor nemcsak azért megyünk oda be, hogy kipipálhassuk, hogy imádkoztunk egy órát, vagy két-három órát. Bemegyek az őrhelyemre, és figyelmesen hallgatom, hogy mit mond nékem. És miközben gyakorlod ezt a hallást, úgy, hogy újra megnyitod a szívedet, a szemedet, a füledet, hogy Uram, itt vagyok, hogy halljak tőled, és megteszed a megvallásaidat, hogy Uram, az én füleim hallanak tőled, akkor egyre jobb lesz az abban, hogy szellemi vezetést vegyél. Mert ez lehetséges, hiszen Jézus megmondta, hogy az én juhaim hallják az én szót. Ha nem így lenne, akkor Jézus ezt nem mondta volna. Lehet hallani tőle, és kell is. A szellemi érzékszerveinknek a gyakorlásában van a kulcs. Újra és újra vissza kell oda menni, közösségbe lenni Vele. Beszélgetni Vele, szólni hozzá.

Képzeld el azt, hogy befogadsz magadhoz egy vendéget, és soha egy szót sem szólsz hozzá, csak ott ül a nappaliban. Igen rideg lesz az a közösség, nem? Fölöslegesnek érzi magát a másik. De ha megosztod vele a gondolataidat, és szólsz hozzá, mindjárt más a helyzet! Az, hogy nem rögtön kapsz választ, nem azt jelenti, hogy nem hallotta meg, hogy szóltál hozzá. Igenis beszélni kell a Szent Szellemhez! A közösség arról szól, hogy te szólsz, és Ő meghallja azt. Ő szól, és te gyakorlod magad, hogy meghalljad azt. Ezt mondja itt a Zsidó levél.

Mi eljutunk erre a szintre! Pontosan hallunk a Szent Szellemről, „érettkorúak” vagyunk, kifejlesztettük a szellemi érzékszerveinket. Tudjuk, mikor szól hozzánk, és megragadjuk azt. Vannak szellemi látásaink, a szellemi szemeinkkel megragadjuk azt. Vannak látásaink, álmaink, és bemegyünk a szellemi birodalomba. Amit tudnunk és látnunk kell, azt megragadjuk. Ezt jelenti, hogy nem vagyunk tudatlanok a szellemiek felől.

Engedjétek meg nekem, hogy egy nagyon tanulságos példát megnézzünk az Ószövetségből. Ez a kicsi Sámuel története, aki még gyakorlatlan volt abban, hogy milyen az, amikor Isten szól hozzá. Mi is sokszor vagyunk így: a Szent Szellem szól, mi pedig nem tudjuk elég pontosan megragadni a lényegét, illetve bizonytalanok vagyunk abban, hogy ezt most tényleg Ő mutatta, vagy csak a saját fejünkéből pattant ki egy gondolat. Később azonban – ahogy megkapjuk a visszajelzéseinket – tudjuk, hogy ez Ő volt, és legközelebb, amikor szintén csak ilyen halványan tudod megfogni a vezetést – mert a rohanó, zsúfolt napok miatt nem tudsz úgy figyelni rá, ahogy szeretnél –, egyre jobban rááll a füled arra, hogy most Ő szól.

Mint amikor az egy-két hónapos csecsemő körül többen is tartózkodnak, és az édesanyja megszólal: a kisbaba ennyi idősen már megismeri anyja hangját, és az ő irányába tekint. Tudja, hogy az az anyukája, és az ő hangját hallja. Sokan beszélgetnek, és azokat a zajokat nem fogja föl, és nem figyelmeztet rájuk, és nem forgatja a fejét. Amikor az anyja hangját meghallja, az különleges! Akkor odafordul, rágügyög, ránevet, és érti, mint mond az anyja, pedig még nem beszéli a nyelvet. Tudja, hogy most enni kap, hogy most tisztába teszik; tudja, hogy most gondot viselnek róla. Mindent tud pontosan! Amikor az édesanyja hangját hallja, rá figyel. Ki tudta szűrni a tömegből, hogy az az a hang, amit meg kell hallania.

Így van ez velünk, keresztényekkel is: mi meghalljuk az Úr hangját, mert Jézus megmondta, hogy „az én juhaim hallják az én szót, és követnek engem, és én vezetem őket”. Jézus megígérte ezt. Így nem tévelyeghetünk! Mi pontosan hallunk tőle! „Az idegen hangjára nem figyelmeztet.” – ezt is mondja Jézus.

JÁNOS 10,27.

27. Az én juhaim hallják az én szót, és én ismerem őket, és követnek engem:

„Más hangok is kint vannak a világban, de nem fogják megtéveszteni az én juhaimat, mert az én juhaim hallják az én szót, és én kivezetem őket minden bajból, minden nehézségből!” Az Úr elkészítette a megoldásokat! Minden nehéz helyzetből van a kiút, csak meg kell hallanunk, merre menjünk!

Tehát a kis Sámuelre fogunk most figyelmeztetni. A történet előzményeként elmondom, hogy Annának nem született gyermeke, de nagyon szeretett volna egyet, ezért bement az Úr templomába, és könyörgött Előtte. Olyan mértékig elragadtatott, hogy a főpap azt hitte, hogy részeg, és ki akarta őt rakni, mondván, hogy ittas ez az asszony. Anna pedig csak imádkozott, de úgy, hogy megérintette az Úr szívét. Végül megfogant a méhében a kis csodagyerek.

Minden alkalommal, amikor különleges hittel megyünk az Úr elé, különleges áldások jönnek! A kis Sámuel is így született. Anna kérése megadatott, és erre ő azt mondta: „Mivel az Úr adta nekem ezt a gyermeket, ezért én visszaadom Neki.”. Ezért Anna egészen kicsi korában visszavitte Sámuel a templomba, és odaszánta az Úr szolgálatára. Sámuel így gyermekkorától kezdve az Úr templomában nőtt fel, és innen folytatjuk a történetet: mi történt, amikor az Úr először szól hozzá? Nagyon tanulságos lesz!

1SÁMUEL 3,1–11.

1. És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben igen ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem volt nyílt látomás.

Sámuel szolgálatban volt az Éli főpap előtt; tanulta a szolgálat dolgait. Valamikor az Úr elrejtí az orcáját. Azt várja, hogy keressék Őt. Ez is ilyen időszak volt. A nép engedetlen volt, és az Úr elrejtőzködött, és nem szólt. Nem volt nyílt látomás, sem egyéb iránymutatás, mert az emberek nem cselekedték meg, amit az Úr addig mondott nekik.

2. És történt egyszer, mikor Éli az ő szokott helyén aludt, szemei pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott,

3. És az Istennek szövétneke még nem oltatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek ládája volt:

Ez a kicsi gyerek ott feküdt az Úr templomában. Istennek egy nagyon nagy közelségében kapta meg a helyét a szolgálatban.

4. Szólott az Úr Sámuelnek, ő pedig felel: Ímhol vagyok!

5. És Élihez szalada, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem; ő pedig felele: Nem hívtalak, menj vissza, feküdj le. Elméne azért és lefeküvék.

Ennek a kicsi fiúnak szólt az Úr. Sámuel hallotta, hogy valaki szólt, nevén szólította, és rögtön Élihez szaladt.

6. És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. És ő felele: Nem hívtalak fiam, menj vissza, feküdjél le.

7. Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak Igéje.

Látjátok? Sámuel még nem tudta, hogy milyen az, amikor az Úr szól hozzá. Olyan helyen volt még a kicsi korában, amikor senkitől nem volt módja megtanulni azt, hogy milyen az, amikor az Úr szól hozzá. Amikor meghallotta, Élihez szaladt engedelmisséggel, hogy szolgáljon.

8. Szólítá az Úr harmadszor is Sámuel; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket.

Rájött az Éli főpap, hogy ez a gyerek folyton folyvást hallja a hangot; biztos, hogy az Úr szólt neki.

9. Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, feküdjél le, és ha szólítanak téged, ezt mondjad: Szólj Uram, mert hallja a Te szolgád. Elméne azért Sámuel, és lefeküvék az ő helyére.

Látjátok? Itt a van a lényeg, amiről nem tudott a kisfiú. Ha halljuk, hogy az Úr kezdeményez egy közösségben egy beszélgetést, vagy egy kijelentést ad, és mi úgy teszünk, mintha nem is történt volna semmi, akkor az Úr nem ad további közléseket! Az Úr itt is csak a nevén szólította a fiút, aki azt hitte, hogy Éli hívta, így hozzá szaladt, s ezért nem volt folytatás.

Itt azt mondja Éli Sámuelnek, hogyha újra hallja ezt a hangot, kezdjen el kommunikálni. Válaszolja azt, hogy „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.”. Meg kellett tanítani őt, hogy hogyan megy az Úrral való közösség: Ő szól, és mi meghalljuk; mi szólunk, és Ő meghallja.

Ezt kereste az Úr, de a kicsi Sámuel nem tudta megfogni, megragadni ezt. Nekünk is meg kell tanulni ezt a kommunikációt! Hogy hogyan? Gyakoroljunk és gyakoroljunk! Mert Ő szól, és mi meghalljuk. „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.”

10. Akkor eljövén az Úr, odaállott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a Te szolgád!

Újra jött az Úr, és újra szólította Sámuelet. Eljött hozzá, és szólította, mint annak előtte. A nagy különbség ott van, hogy a fiú most választ adott az Úr szavára, és abban a pillanatban elkezdődött az Úr kijelentése. Bátorítsd az Urat, bátorítsd a Szent Szellemet, ha érzed, hogy közeledik hozzád, és valamit közölni akar! Szólj Hozzá, hogy „Uram, itt vagyok! Hallja azt a te szolgád! Én figyelmezek, és meghallom azt!”. Tedd meg a megvallásaidat, és lesz folytatás. Fel fogsz lépni a szellemi kijelentések következő szintjére, ha ezt gyakorlod.

11. És monda az Úr Sámuelnek: Ímé én oly dolgot cselekszem Izraelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülük megcsendül bele.

Jött a kijelentés, amit Isten addig is el akart mondani, csak a kis Sámuel nem tudta megragadni. Hatalmas dolgokat hozott az Úr, csak addig nem tudta átadni a kis Sámuelnek, míg rá nem hangolódott arra, hogy „most az Úr szól hozzám, és rá figyelmezek”.

Ez az egész úgy működik, mint egy adóvevő készülék. A tér tele van rádióhullámokkal. Bármelyik adást foghatjuk – ha van hozzá készülékünk, amivel rá tudunk hangolódni az adott csatornára, frekvenciára –, és akkor tisztán halljuk azt.

Ugyanígy rá tudunk hangolódni az Úr hangjára, amikor a Szent Szellem szól hozzánk, és meghalljuk azt. A Szent Szellem csak az Igét fogja szólalni. Erre is készülj föl! Ne várd, hogy más hullámokban szóljon, Ő csak az Igét szólja! Azt, amit hall odafönt az Atyától és a Fiútól. Az Igén keresztül fog beszélgetni veled. Az Igében fog útmutatást adni neked. Csak az Igében teszi ezt, mert Ő az Ige ihletője.

Szeretnék még ehhez hozzáfűzni valamit, ezért nézzünk meg egy másik részt, ahol Illés történetét olvashatjuk. Azért lesz tanulságos ez a rövid rész, mert sokszor úgy van az ember, hogy külsőségekben próbálja megragadni, hogy mit mond az Úr: figyelünk mindenfelé, hogy mi történik a világban, és látványos dolgokat keresünk, de a Szellem legtöbbször a szívünkben szól egy csendes kis hangon. Másképp is tud, de legtöbbször így szól hozzánk. Ahogy Illésnek, úgy nekünk is meg kell ezt tanulni, mert csak így tudjuk majd megfogni az Úr dolgait! Ugye, hogy megnyugszik a szívünk az Igén? Ha a Szellem rávezet minket a mikéntre, akkor tudjuk megtartani azt!

Itt Illés győzedelmei után vagyunk: legyőzte a hamis prófétákat, és mindet legyilkolta. Ezután Jezabel megfenyegeti őt azzal, hogy életére tör, és ezért félelembe kerül a hatalmas próféta. Elkezd menekülni olyannyira, hogy angyalok hoznak neki élelmet, vizet, és az üzenetet, hogy aludnia és pihennie kell. Azt mondja neki az angyal, hogy hosszú út áll előtte: fel kell mennie Hóreb hegyére, ahol egy látogatás várja őt. Isten fog ott hozzá szólalni. Így szól:

1KIRÁLYOK 19,11–13.

11. És monda: Jöjj ki és állj meg ezen a helyen, az Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megy vala nagy erős szél, amely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem.

Micsoda meghívás! „Az Úr elé kell járulnod, próféta.” Micsoda szél lehetett! Ezek mind az Úr előtt zajló események voltak. Ezek mutatják az Úr hatalmasságát.

1 KIRÁLYOK 19,11–13.

12. És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék.

És ekkor szólalt meg az Úr.

13. És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő orcáját palástjával, és kimenván, megállta a barlang ajtajában, és ímé szózat lőn őhöz, amely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés?

Látod, hogy Isten milyen lenyűgöző, amikor jön hozzánk? Milyen egyszerűen tud szólni! Illés el volt ámulva attól, hogy láthatta a szélvést, a földindulást és a tüzet. „Hol vagyok, Uram? Mi történik velem?” Néha ezek a külső események annyira elveszik a figyelmünket, hogy nem is tudjuk, hogy mi történik körülöttünk. És akkor az Úr azzal a szelíd, csendes hangjával – ahogy a szellemünkben tud szólni – megkérdezi Illést, hogy ugyan mit csinál itt? És elindult a beszélgetés.

Ilyen egyszerűen szól az Úr, ha közösséget kíván velünk! Hogy jött az Ő hangja? Egy szelíd, csendes belső hang volt az. Ez rendelkezésre áll mindannyiunk számára! Még ha nem is jön előtte szélvész, vihar, földrengés és tűz, az Úr jönni fog, és szól a szívedben! Szelíd, és csendes hangon szól hozzád. Ilyen az Úr hangja! Néha szavak nélkül lehet hallani Őt.

Hosszabb közlései is lehetnek az Úrnak. Olyanok, hogy egyetlen szavát sem tudtad külön megragadni, és mégis tudtad, hogy szólt hozzád, és hogy mit szólt. Elbeszélhetetlen, hogy hogyan megy szellemben, de fogod tudni, mikor megtörténik. Egyszerűen közli veled, amit akar. Ő a kommunikáció nagymestere! Hogy hogyan közli a szívedben a mondandóját, az az Ő dolga. A te részed annyi, hogy meghallod azt. Ő szól, és te meghallod azt. Hogy bátorítsalak benneteket, nézzük meg a következő Igét!

PÉLDABESZÉDEK 20,12.

12. A halló fület és a látó szemet, az Úr teremtette egyaránt mindkettőt.

Ne kárhoztasd magad, ha eddig még nem hallottál vagy láttál semmit az Úrtól! Köszönd meg Neki a halló fület, melyet teremtett, és valld meg, hogy ez a halló fül a tiéd! Mondd Neki, hogy „Uram! Te vagy a teremtés mestere! Én pontosan hallok Tőled, mert Te az, aki teremtette a fület, és aki megadja, hogy halljak azzal, Jézus nevében!”. Bátorítsd magad! Minden egyes bátorítás és megvallás alkalmával pecsétet teszel arra, hogy te igenis hallasz az Úrtól, és így nincs tévelygés az életedben!

ÉSAIÁS 50,4–5.

4. Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy meghalljam Őt, miként a tanítványok.

5. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátat nem fordítottam.

Fölserkenti a fületem minden reggel, hogy meghalljam Őt. Ő elvégzi ezt, ha kéred. „Uram, szeretnék pontosan hallani ebben a helyzetben!” Igenis kell, hogy a szívünkben legyen egy fogadó készség! Ha abszolút nem is érdekel minket, hogy mit szól az Úr, akkor hiába várjuk, hogy mondjon valamit! Nem fog! Kérni kell Őt, hogy „Uram, serkentsd föl a füleimet, hogy

meghalljalak téged minden reggel!”. Azt írja az Ige, hogy minden reggel fölserkenti fületem, hogy meghalljam Őt, miként a tanítványok. A tanítványok hogy hallották meg Jézust? Ott voltak körülötte állandóan. A fizikai világban hallhatták a szavait. Te pontosan ilyen gyönyörűségesen meg tudod hallani, hogy mit mond a Szellem, ha megkéred, hogy serkentsen föl a füledet.

ÉSAIÁS 30,21.

21. És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: Ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok.

Látod, hány helyen bátorít minket az Ige, hogy meghalljuk Őt? A füleink meghallják a kiáltó szót mögöttünk! Isten nem akarja, hogy tévelyegjünk, hogy rossz útra térjünk. Még ha egészen kis szögben is térsz el a számodra kijelölt úttól, a végén teljesen máshol kötsz ki, mint ahova az Úr vitt volna, ha a helyes ösvényen maradtál volna. Az Ő tervei fontosak! Meg kell hallanunk Őt! A Zsoltárokból való Igével köszönök el ebben a témakörben tőletek:

ZSOLTÁROK 85,8.

8. Meghallom mit szól az Úr Isten! Békességet szól az Ő népének és szentjeinek, és nem engedi, hogy visszatérjenek a bolondságra.

A zsoltáros is bátorítja magát: „Igenis meghallom, mit mond az Úr Isten! Békességet szól az Ő népének és szentjeinek.” Az Ő tervei mindig telve vannak békességgel! Különösen szeretem azt, hogy már az Ószövetségben megemlékezik a szentekről. Nézd meg, hogy írja! „Békességet szól az Ő népének, és szentjeinek.” Izrael népéről sem feledkezik el, de a szentjeit is megemlíti! Vagyis itt te is meg vagy említve! Az Úr békességet szól, és nem engedi, hogy visszatérjünk a bolondságra. Soha nem fogunk visszatérni a bolondságainkra! A régi útjaink bolondságok voltak, de Isten kiemelt minket ezekből, és adott nekünk új utakat és célokat, és mi meghalljuk Őt!

Emeld fel a kezed, és kezd el dicsérni Őt azért, hogy meghallod Őt! Emeld föl a kezed, és mondd, hogy „Meghallom Őt, amikor kiált hozzám! Meghallom az Ő hangját, Jézus nevében! A halló fület és a látó szemet egyaránt Ő teremtette. Meghallom Őt mindenkor!”. Bátorítsd magad az Úrban úgy, ahogy Dávid tette! „Nem leszek tudatlan Isten dolgai felől, Jézus Krisztus szent nevében!”

Látod, hogy ez Isten akarata az életünkre? Nekünk adta a Szellemet, hogy szóljon hozzánk, mi pedig meghalljuk Őt. Meg fog változni az életed, ha erre jobban figyelmezel. Olyan fület adott neked, amivel meg tudod hallani Őt, és az Ige azt mondja, hogy így hit ébred benned. Köszönjük meg, hogy egyre jobbak leszünk ebben, és végül mesteri módon fogunk hallani az Úrtól! Minden kijelentését elveszjük, és minden vezetésében engedelmesen lépünk. Ha engedelmességet mutatsz, akkor egyre többet fog szólni hozzád. Gyönyörűséges az Ő közösségében lenni. Köszönjük Neki! Dicsőség az Úrnak! Ámen.

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.*

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozás